

פרשת משפטים

כ"ט שבט ה'תשמ"ח

הנחה פרטית בלתי מוגה

קרנות של ממונות שיוקמו לזכרה, ייקראו בשם "קרן חמ"ש". אלה הם ראשי התיבות של שמה, זה מתחיל בשמה הפרטי, לפי הסדר, ומסיים בשם המשפחה שלה.

ואף על פי שלכאורה שם המשפחה לא כל כך חשוב, הרי יודעים שעל פי התורה בכמה שטרות לשם חיזוק הדבר, חותמים העדים גם בשם המשפחה שלהם. ובפרט ששם משפחה זה קשור באופן גלוי עם אדמו"ר הזקן ששמו "שניאור", שהיה מייסד המשפחה - והוא היה "נשמה חדשה" - כמסופר בסיפורים ומובן גם מה'תורות' של אבי הנפטר.

כאמור, אני נותן תודה וברכה ושמחה לאלה שכבר ייסדו עניינים של מוסדות בפועל, וכבר התחילו בפועל בשלושת הימים הראשונים, או על כל פנים בימי ה'שבעה', או על כל פנים, יעשו זאת במשך ימי השלושים.

בנוסף "אני מאמין" שכל יהודי אומר - הן אלה שאומרים זאת בפשטות ובגלוי, והן אלה שמאיוזו סיבה שתהיה אינם נוהגים כך אבל הם חושבים על כך בכל יום ויום, ומדגישים זאת בברכת "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח" ו"לישועתך קוינו כל היום". ואפילו בשבת ויום טוב, אנו אומרים "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים", כפי שדובר כמה פעמים.

ובהדגשה מיוחדת, ברכה מיוחדת ניתנת מאחר שהפעולות האמורות הוזכרו על הציון של חמי הרבי, נשיא דורנו ש"עומד ומשמש בחרום" ו"עומד כאן ומשמש" ודואג לצאן מרעיתו.

* * *

כ"ב שבט ה'תשנ"ב

הנחה פרטית בלתי מוגה

נשמה, "חלק אלוהה ממעל ממש", נסתלקה לפני ארבע שנים. ביום ה'יארצייט' חוזרת ומתרחשת עליית הנשמה. ולכן ישנו עניין של התחדשות באמירת קדיש ביום זה.

הקדיש, עניינו הוא עניין של עליית הנשמה. ואף על פי שבינתיים, במשך השנה החולפת, ובמשך שתי השנים הקודמות, ובמשך שלוש השנים הקודמות, הרי בכל משך ימי השנה לא היתה אמירת קדיש, הרי ביום ה'יארצייט' חוזר שוב העניין של אמירת הקדיש. משום שלנשמה יש שוב עלייה, עלייה שהיא באין-ערוך לכל העליות הקודמות. ובפרט כעת, כשאנו זקוקים לגאולה - עלייה שהיא באין-ערוך לכל העליות האמורות.

וכפי שמבואר בכמה מקומות, מדובר בעלייה שהיא גדולה יותר מזו שהיתה בשעת מתן תורה. באותה שעה "פרחה נשמתך" מן הגוף "והחזירן הקב"ה להם בטל של תחייה". אבל כעת אנו זקוקים

פרשת משפטים

לעלייה גדולה יותר מהעלייה ההיא. ובפרט בדורנו זה, שהוא הדור האחרון לגלות והדור הראשון לגאולה. וכפי שדובר כמה פעמים באריכות במשך השנים הכי אחרונות. וזה קשור לעלייה הכי עליונה כשהקב"ה "יקבץ נידחינו מארבע כנפות הארץ", ומתוך שמחה וטוב לבב. ודווקא בהמשך החיים של נשמה בריאה וגוף בריא. וביחס לנשמות, "הקיצו ורננו שוכני עפר".

כתוב בכתבי האריז"ל, שכפי שהיה בשעת יציאת מצרים, ש"בזכות נשים צדקניות שבאותו הדור, נגאלו אבותינו ממצרים" ו"נחתין וסלקין", עלייה אחר עלייה, כך יהיה גם בזכות נשים צדקניות שבדורנו זה; ובפרט כשמדובר באשה שזכתה שכמה וכמה מבנות ישראל נקראות על שמה והן מראות דוגמה חיה, נשמות חיות וגופים חיים; משום שהם מתחנכות ברוחה ומתנהגות בהתאם להוראותיה ולדוגמה החיה שהראתה. היא נתחנכה על ידי נשיא דורנו, חמי הרבי, וכפי שדובר כמה פעמים.

וזה בוודאי יזרז ויקרב את קיום דברי חז"ל שכל אחד ואחד "מראה באצבעו ואומר: זה השם קיוונו לו, זה השם, קיוונו לו ויושיענו". לעתיד לבוא "הקב"ה עושה מחול לצדיקים" והוא ירקוד אתם, ויחד אתו ירקוד כל יהודי ויהודי, האנשים והנשים והטף; ורוקדים באופן שרואים זאת: "זה השם קיוונו לו". וזה נהיה באופן של כפליים לתושיה: הפעם השנייה שהמלה "זה" מוזכרת בפסוק - "זה השם קיוונו לו".

ויהי רצון שזה יתקיים תיכף ומיד ממש, "ולא עיכבם אפילו כהרף עין". ו"בנערינו ובזקנינו, בבנינו ובבנותינו", נעלה תיכף ומיד עם ענני שמיא ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" וכל העניינים - האנשים והנשים - האמורים, בתוכנו ובראשנו, ותיכף ומיד ממש.